

29.11.2007

**Εισήγηση του Προέδρου ΣΕΒ, κ. Δημήτρη Δασκαλόπουλου,
στη συνεδρίαση της Κ.Ο. της Νέας Δημοκρατίας, με θέμα:
«Προκλήσεις και Προοπτικές της Ελληνικής Οικονομίας»**

29 Νοεμβρίου 2007, Βουλή των Ελλήνων

Κύριε Πρωθυπουργέ,
Κυρίες και κύριοι υπουργοί,
Κυρίες και κύριοι βουλευτές,

Είχα τονίσει πέρυσι, από το ίδιο αυτό βήμα, ότι στον τόπο μας επείγει να βρούμε την έξοδο από το αδιέξοδο της μεταρρυθμιστικής φοβίας.

Η σημερινή κυβέρνηση διαθέτει νωπή λαϊκή εντολή, έχει δεσμευθεί σε ένα συγκεκριμένο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα και εκφράζει τη βούλησή της να το υλοποιήσει. Το πολιτικό πεδίο είναι, λοιπόν, ανοιχτό.

Παρά τις επιμέρους κριτικές και τα υφιστάμενα προβλήματα, η πρόοδος της εθνικής οικονομίας στις τελευταίες δεκαετίες είναι αναμφισβήτητη και αισθητή. Τα επιτεύγματα είναι σημαντικά, έχουν εμπεδωθεί στην εθνική συνείδηση και είναι κοινή μας κατάκτηση. Τα ερωτηματικά που εγείρονται αφορούν στην έκταση, το βάθος και τη συνέχεια της συντελούμενης προόδου.

Η προοπτική της οικονομίας μας εξαρτάται άμεσα από την ικανότητά μας, ως Κράτος, αλλά και ως κοινωνία, να προσαρμοστούμε στο νέο διεθνές περιβάλλον. Περιβάλλον που διαμορφώνεται ουσιαστικά ερήμην της βούλησης μεμονωμένων κρατών, όσο μεγάλα όσο ισχυρά κι αν είναι –πολύ περισσότερο όταν πρόκειται για μικρά και γεωπολιτικά χαμηλού ειδικού βάρους κράτη, όπως η Ελλάδα.

Οι διαδοχικές τεχνολογικές επαναστάσεις που έχουν συντελεσθεί, έχουν δημιουργήσει μία αυτόνομη εξελικτική δυναμική της παγκόσμιας και ενιαίας πλέον οικονομίας –με τους λαούς και τις κυβερνήσεις να καταβάλουν αγωνιώδη προσπάθεια κατανόησης, ελέγχου και εκμετάλλευσής της.

Οι προκλήσεις που προκύπτουν αφορούν το κάθε κράτος, την κάθε οικονομική οντότητα. Κανένας δεν έχει την πολυτέλεια της εξαίρεσης –όπως και κανένας δεν έχει αυτοδίκαια το δικαίωμα της συμμετοχής στις προοπτικές που ανοίγονται. Η παγκοσμιοποίηση του 21^{ου} αιώνα «είναι εδώ», με όλα τα

πλεονεκτήματα που ενέχει, αλλά και με όλα τα μεγάλα προβλήματα που δημιουργεί.

Κάθε προηγμένο κράτος, αντιμετωπίζει:

- Δημογραφικές εξελίξεις που υπονομεύουν το μέλλον των περισσότερων μοντέλων κοινωνικής προστασίας.
- Άνοιγμα ολοένα και περισσότερων αγορών στον διεθνή ανταγωνισμό – κάτι που δημιουργεί νέες στρατιές ανέργων, νέες πιέσεις για προστατευτισμό και νέες απαιτήσεις για αναμόρφωση των θεσμών.
- Ανάγκη της παραγωγής για ολοένα και περισσότερα άτομα με ολοένα και πιο εξειδικευμένες γνώσεις –που αφήνει στο οικονομικό και κοινωνικό περιθώριο ολοένα και περισσότερους ανθρώπους και το οποίο αναδεικνύει την ανάγκη της ριζικής αναμόρφωσης του εκπαιδευτικού συστήματος.
- Αυξημένη ανησυχία για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις της οικονομικής δράσης –με αποτέλεσμα να δημιουργούνται νέες εντάσεις στην προσπάθεια για βιώσιμη ανάπτυξη.

Στα διαρθρωτικά αυτά προβλήματα προστίθεται, σήμερα, μία δυσμενής διεθνής συγκυρία, που χαρακτηρίζεται κυρίως από την αύξηση των τιμών των πρώτων υλών, και ειδικά του πετρελαίου, την κρίση των στεγαστικών δανείων που οδηγεί στην πτώση των χρηματιστηρίων, τη συναλλαγματική αναταραχή και την αποδέσμευση της πραγματικής από τη χρηματοπιστωτική οικονομία. Αυτή η διεθνής συγκυρία ασκεί πληθωριστικές πιέσεις και, παράλληλα, επιτείνει τα προβλήματα που ήδη αντιμετωπίζει η ελληνική οικονομία. Προβλήματα διαρθρωτικά, προβλήματα δεκαετιών, που σκιαγραφούνται από:

- τη δημοσιονομική δυσχέρεια και το υψηλό δημόσιο χρέος. Ο συνδυασμός τους δεν αφήνει περιθώρια ούτε για την άσκηση ευέλικτης δημοσιονομικής πολιτικής, αλλά ούτε και για την πραγματική αναβάθμιση του κοινωνικού κράτους –που είναι το μέγα ζητούμενο σήμερα.
- τη δημοσιονομική νάρκη των ΟΤΑ, οι οποίοι λειτουργούν σε μεγάλο βαθμό ανεξέλεγκτα και συσσωρεύουν χρέη χωρίς να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της σύγχρονης αποκεντρωμένης διοίκησης.
- τη συνεχιζόμενη τάση των ΔΕΚΟ να παράγουν προϊόντα και υπηρεσίες χαμηλής αξίας, σε υψηλό κόστος, ενώ δεν κατορθώνουν να περιορίζουν ούτε τη σπατάλη τους, ούτε τα νέα τους χρέη.
- το δημόσιο σύστημα υγείας που χαρακτηρίζεται από κακοδιαχείριση, σπατάλη, επενδύσεις που δεν αξιοποιούνται και μόνιμη συσσώρευση χρεών.
- την ανταγωνιστική στασιμότητα –όπως ανησυχητικά προκύπτει από το διευρυνόμενο έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών– που απειλεί να οδηγήσει σε αύξηση της ανεργίας και σε άνοδο του πληθωρισμού.
- την αδυναμία μας να χρηματοδοτήσουμε τους απαραίτητους για την πραγματική σύγκλιση υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και να προσελκύσουμε μεγάλες επενδύσεις, που θα εισάγουν νέα τεχνολογία και θα δημιουργούν νέες θέσεις εργασίας.

Ας μη γελιόμαστε –και ας μην καλλιεργούμε αυταπάτες: Η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας δεν θα είναι εύκολη.

Το αντίδοτο στις δυσκολίες, όμως, δεν είναι η περιχαράκωση. Δεν είναι η παθητική άμυνα. Είναι η συνειδητή και συντεταγμένη επίθεση. Η απάντηση στη δυσμενή συγκυρία δεν είναι η επιβράδυνση, αλλά η αποφασιστική επιτάχυνση των αλλαγών, που ο ίδιος ο Πρωθυπουργός έχει επανειλημμένα διακηρύξει ότι αποτελούν ζωτική ανάγκη για τη χώρα.

- Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά αν δεν κόψουμε τον γόρδιο δεσμό του Ασφαλιστικού. Αν δεν αναζητήσουμε ειλικρινά μία ολοκληρωμένη και βιώσιμη λύση, θα συνεχίσουμε να στρουθοκαμηλίζουμε καταφεύγοντας σε εμβληματικά μέτρα, που κανέναν δεν θα ικανοποιούν και καμία διέξοδο δεν θα δίνουν.
- Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά αν δεν ολοκληρώσουμε και εφαρμόσουμε την πολυπόθητη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.
- Αν δεν υπάρξει ριζική αναμόρφωση της δημόσιας διοίκησης ώστε να παρέχει πραγματικές υπηρεσίες στον πολίτη.
- Αν δεν εξυγιάνουμε τον δημόσιο τομέα ώστε να προσφέρει αποδεκτά από το κοινωνικό σύνολο δημόσια προϊόντα και αποδοτική χρήση των πόρων του.
- Αν δεν προχωρήσουμε στην άμεση εξυγίανση της άρρωστης δημόσιας υγείας.
- Αν δεν στηρίξουμε τις δημιουργικές δυνάμεις της σύγχρονης υγιούς επιχειρηματικότητας.

Το Κράτος της προστασίας, της πελατείας και του παρασιτισμού αποτελεί ιστορικό παρελθόν –έστω κι αν στον τόπο μας αρκετοί ακόμα το αναπολούν νοσταλγικά ή ωφελιμιστικά. Έχουμε εισέλθει σε μία περίοδο σκληρής ανταγωνιστικής αναμέτρησης –όχι μόνο των εθνικών οικονομιών, αλλά των ηπείρων. Δεν έχουμε, κατά βάθος, άλλη επιλογή από το να προχωρήσουμε αποφασιστικά σε έναν εξωστρεφή εκσυγχρονισμό, με θάρρος, με τόλμη, με συνέπεια. Στη σύγχρονη εποχή, η στασιμότητα ισοδυναμεί με καθίζηση. Οποιος δεν προχωρεί, βουλιάζει...

Ο επιχειρηματικός κόσμος γνωρίζει βιωματικά ότι καλύτερη άμυνα είναι η προσαρμογή, η καλύτερη επίθεση είναι η φυγή προς το επενδυτικό εμπρός. Γι' αυτό και αποτελούμε την εμπροσθοφυλακή στον αγώνα για τον εκσυγχρονισμό και την ανταγωνιστική συμβίωση της ελληνικής κοινωνίας με τον σύγχρονο κόσμο. Αυτή τη συνείδηση έχουμε και αυτήν υπηρετούμε με την καθημερινή μας πρακτική. Με τη δράση τους, οι ελληνικές επιχειρήσεις είναι εκείνες που διαμορφώνουν ένα πιο ελκυστικό και δυναμικό οικονομικό περιβάλλον.

Η επιβίωση της χώρας μας στο καινούργιο διεθνές περιβάλλον απαιτεί την ανασυγκρότηση της οικονομίας μας με σύγχρονους όρους ανταγωνιστικότητας –κι αυτό συνεπάγεται το πέρασμα από την επιδοτούμενη και καταναλωτική ανάπτυξη, σε ανάπτυξη χρηματοδοτούμενη κυρίως από τα πραγματικά κέρδη του ιδιωτικού τομέα και την αποτελεσματικότητά του

δημόσιου τομέα. Συνεπάγεται το πέρασμα από τον δανειοβίωτο παρασιτισμό σε μία αυστηρή οικονομική τάξη πραγμάτων. Είναι μια αδήριτη αναγκαιότητα, την οποία οφείλω να πω, ότι η σημερινή κυβέρνηση δείχνει να έχει συνειδητοποιήσει και συστηματικά προσπαθεί να υπηρετήσει.

Το πραγματικά θεμελιώδες εμπόδιο στην πρόκληση του εθνικού εκσυγχρονισμού είναι τα φοβικά αντανάκλαστικά μεγάλης μερίδας της κοινωνίας μας απέναντι στην ιδέα της αλλαγής. Κι εκείνο που πρέπει με κάθε θυσία να αποφύγουμε, είναι να μετατραπούμε σε μία βαθύτατα συντηρητική κοινωνία, η οποία διακατέχεται από τον φόβο του αύριο –και καταφεύγει στο χθες για να αποφύγει τα πιεστικά προβλήματα του σήμερα. Μία κοινωνία απρόθυμη να συνειδητοποιήσει ότι η διαφύλαξη των ατομικών ή συντεχνιακών κεκτημένων της είναι εφικτή μόνο στη βάση του συλλογικού της συμφέροντος, με κριτήρια μακροπρόθεσμα και όχι μυωπικά.

Η αλλαγή που εκκολάπτεται εδώ και 30 χρόνια στην Ελλάδα δεν ολοκληρώνεται. Η πορεία μας είναι συνήθως σπασμωδική, πάντοτε βραδεία και συχνά ευκαιριακή. Ο πραγματικός όμως εκσυγχρονισμός απαιτεί συνέπεια και συνοχή. Απαιτεί τόλμη, σοβαρότητα και κοινωνική ευθύνη. Σωστή πολιτική είναι αυτή που μπορεί να εμφυσήσει δημιουργική ανησυχία και εγρήγορση, αυτή που διαχειρίζεται αποτελεσματικά τη μετάβαση στο μέλλον. Μόνο με αυτούς τους όρους η πολιτική θα αποδειχθεί τελικά ικανή να διαχειριστεί τις σοβαρές αγκυλώσεις που παρουσιάζει η κοινωνία μας.

Χρέος της πραγματικής πολιτικής είναι να συμφιλιώσει τους πολίτες με τη δημιουργική πρόκληση του μέλλοντος. Το ζήτημα, με άλλα λόγια, δεν είναι αν ο λαός θέλει, αλλά κατά πόσο οι ηγεσίες τολμούν. Όσες τολμήσουν, πιστεύω ότι θα δικαιωθούν. Όπως δικαιώνονται οι επιχειρηματίες που τολμούν –και κερδίζουν το στοίχημα της προόδου.